

Rotundans sång

1.

Jag står här så lugn, så bred och så trygg,
på snötäckt furumo,
Jag lyssnar ej längre till surret av mygg,
allt andas blott stillhet och ro.
Trumpetens fanfarer och jazztrummans dån,
mitt hjärtas bultande slag,
de äro för mej blott ett minne från,
en svunnen septemberdag.

2.

Det var i fredens lyckliga tid,
som jag föddes och växte opp,
och för tanken på min uppståndelse får,
jag tacka en åkares knopp.
Väl skall jag minnas i alla mina dar,
ett omdöme ofta jag fick,
Ett tempel till Bacchii ära jag var,
min led till förtappelsen gick.

3.

Det var inte här, det var någonstans,
i sydliga nejder som jag,
under festliga former invigdes till dans,
en vacker augustidag.
Det var en tropikernas hektiska natt,
med moskiter i tusental,
det var eggande toner och älskog och skratt,
och det hördes, hur kyssar man stal.

4.

Och jag såg så många älskandepar,
som drog bort mellan lummiga trän,
ja, det hände ibland, att nån dröjde sej kvar,
ganska länge hos sin lilla vän.
En gång så hörde jag klirret av glas,
till förbannelse höjdes en röst,
Jag förstod, det var glädjen, som gick i kras,
en törstande människas tröst.

5.

Under mitt papptäckta sluttande tak,
trädde dansen i vild extas,
där var praktfulla högdjur och mänskliga vrak,
som ständigt voro i "gas."
På min fulländat formsköna musikestrad,
bland fiolernas gnissel och gnäll,
syntes maharadjan av Hyderabad,
som rumsterade där mången kväll.